

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

KISS JUDIT ÁGNES

BABARÓKA KERTJE

EGRI MÓNICA RAJZAIVAL

Pagony

BABARÓKA LÁTOGATÓBAN

Egy reggel Kiscica lelkesedve rohant oda Babarókához:
– Képzeld, anyukám megengedte, hogy hétvégén meghívjalak vendégségbe! Eljössz hozzánk, és egész délután együtt fogunk játszani!

– Jaj, de jó! De jó! – ugrált Babaróka, aki mindig kevésnek érezte a közös játékidőt.

Szombaton ebéd után legszívesebben azonnal indult volna, de Mamaróka ragaszkodott a sziesztához.

– Hosszú lesz ez a nap, Kistrókám, fekjüdj le! – kérlete. – Ha nem pihensz, nem fogsz tudni játszani Kiscicával.

De Babaróka annyira izgatott volt, hogy Mamaróka hiába olvasta egymás után a meséket, hiába énekelte a legegyszerűbb altatódalokat, nem tudott elaludni. Végül azért lehunyta a szemét, nehogy Mamarókának eszébe jusson, hogy mégsem viszi el vendégségbe.

Arra ébredt, hogy valóban elnyomta az álom.

ISBN 978-963-410-421-6

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2018-ban.
www.pagony.hu

Szöveg © Kiss Judit Ágnes, 2018
Illusztráció © Egri Mónika, 2018
Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2018

Felelős kiadó: Banyó Péter
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: KvadrátPrint
www.kvadratprint.hu

A kötet megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

– Anya, anya! – kiabálta. – Már délután van? Mikor indulunk?

– Várj egy kicsit! – intette Mamaróka. – Egy látogatásnak meg kell adni a módját. Sütöttem egy kis pogácsát ajándékba, és mindjárt szedek néhány szál tearózsát a kertben Kiscica anyukájának.

Babaróka már az ajtóban toporgott, mikor Mamaróka végre fölvette a szép ruháját, és felsóhajtott:

– Na, mehetünk.

Kiscicáék furcsa házban laktak. Minden puha volt, bolyhos és süppedős. A falakból szokatlan szag áradt. Idegen volt Nagycica is, Kiscica anyukája. Babaróka belekapaszkodott Mamaróka lábába.

– Na, hát mi történt veled? Nem játszol a legjobb barátoddal? – értetlenkedett Mamaróka, miután mindkettőjük nevében köszönt, bemutatkozott, és átadta a virágot meg a pogácsát. Babaróka lesütötte a szemét, és hallgatott. Kiscica is csak az anyukája háta mögül kukucskált. Minden annyira más volt, mint a Kölyökörzőben.

– Kiscicám, mutasd meg a szobádat Babarókának! – javasolta Nagycica. Kiscica engedelmesen elindult befelé.

Babaróka követte. Megcsodálta az ismeretlen játékokat, kezébe vett egy göndör hajú, sötétbarna bőrű emberbábót.

– Az az enyém! – szisszent fel Kiscica.

– Persze hogy a tiéd! – sértődött meg Babaróka. – Itt minden a tiéd, ez a te szobád. – És visszatette a bábút a helyére.

– Nézd csak, mim van! – mutatta békülékenyen Kiscica a kezében lévő könyvet. Babaróka felkiáltott örömeiben. A kedvenc meséje volt, a Tujaszörny és Nyírfakobold. Ráadásul színező!

– Adok hozzá ceruzát is – mondta készségesen Kiscica.

A könyv olyan nagy volt, hogy ketten is hozzáfértek. Aztán Kiscica a festékeit is elővette, és festettek. Hegyeket és viharos tengert. Aztán beleültek egy óriási esernyőbe, az lett a hajó, és átszelték a viharos tengert. Még vitorlájuk is volt: egy kockás konyharuha. Alig akarták abba hagyni a játékot, mikor Nagycica vacsorázni hívta őket.

Kiscica kivitte Babarókát a fürdőszobába. Babaróka megcsodálta a zuhanyzót – nekik kádjuk volt –, a szappant, amit nem forgatni kellett a mancsukban, hanem kinyomni egy edényből, és a harmonikaszerű ruhaszárítót.

Az asztal megterítve várta őket. Babaróka ezen is csodálkozott, otthon mindig együtt rakták ki a tányérokat, a poharakat és az evőeszközöket. Még jobban meglepődött, amikor látta, hogy nagy levestál gőzölög az asztal közepén. Náluk mindig hideg vacsora volt. Az asztalnál pedig már ott ült Kiscica apukája, a hírhedt csatakandúr is, aki épp hazaért a munkából.

– Imádkozzunk! – tette össze a mancsát. És már mondta is.

– Mi nem szoktunk ilyet! – szaladt ki Babaróka száján, de elharapta a mondatot, mert látta, Mamaróka milyen rosszállóan néz rá.

– Ahány ház, annyi szokás – vágta rá Nagycica, és szedett mindenkinek a tálból. Borsóleves volt csipetkével. Babaróka nagyon szerette a borsólevest. És főleg a csipetkét.

Amikor azonban megfújta az első kanállal, és a szájába vette, csalódottan érezte, hogy nincs olyan finom borsólevesíze. A csipetke pedig sokkal keményebb volt, mint ahogy Mamaróka főzte.

– Hogy ízlik? – mosolygott rá Nagycica.

– Fura – húzta el a száját Babaróka, aztán meglátva Mamaróka haragos tekintetét, zavartan hozzátette:
– Mármint furamkás.

Kiscica papája, a hírhedt csata-kandúr harsányan felnevetett, Nagy-cica csak a fejét csóválta:

– Hát, ízlések és pofonok különbözőek.

Babaróka nem értette, hogy jönnek ide a pofonok, de nem merte megkérdezni. Még evett egy kanállal, hogy ne tűnjön neveletlennek, de a többit otthagya, inkább Mamaróka finom, tejfölös pogácsáit tömte magába.

Mikor eljött az este, Babaróka alig akart elválni Kiscicától.

– Mikor jövünk megint? – kérdezte már az ajtóban. – Én megint akarok jönni!

– Nem, nem – nevetett Mamaróka –, most úgy illik, hogy mi hívjuk meg magunkhoz Kiscicát. – Azzal kiterelte Babarókát az ajtón.

SZÁNKÓZÁS

Babaróka nagyon várta a telet. Nem azt a hideg, nyirkos, latyakos telet, ami az előző volt, hanem a hatalmas pelyhekben hulló havat, a szikrázó fehérséget, amiről Mamaróka mesélt tavalyelőtről. Amire akár ő is emlékezhetett volna, ha nem lett volna még akkor olyan kicsi. Apa megígérte neki, hogy ha igazán nagy havazás lesz, elviszi szánkózni. Nemcsak olyan szánkózás lesz, hogy apa húzza maga után, mint a kicsiket szokták, hanem igazi, dombról leszáguldós! Mamaróka pedig azt ígérte meg, hogy addig nem lesz vége a télnek, míg nem hullik egy adag szánkózásra alkalmas hó. Amikor már olyan enyhe lett az idő, hogy a Kölyökörző fái kirügyeztek, váratlanul hatalmas hózápor csapott le.

– Ez az! – ujjongott Babaróka. – Ahogy az anyukám mondta! Lesz itt még hó meg szánkózás!

Szerencsére a hideg kitartott a hét végéig, nem olvadt el a hó, így apa be tudta tartani az ígéretét, hogy kimennek

a nagy dombra szánkózni. Babaróka ragaszkodott hozzá, hogy Kiscicát is vigyék magukkal, úgyhogy velük tartott Nagycica és Kiscica apukája, a hírhedt csatakandúr is, mert nem merték szülői felügyelet nélkül elengedni a kölyküket.

A nagy domb puha fehérségbe burkolózva várta őket, elnyelt minden zajt, csak néha csikordult meg a talpuk alatt a hó. A szánkó némán siklott mögöttük.

Először apa ült fel, az ölébe vette Babarókát.

– Jaj, nem fogtok felborulni? – sápítózott Mamaróka. – Nagyon vigyázz rá!

Apa vigyázott. Óvatosan csúsztak le a lankás domboldalon. Mikor leértek, Babaróka felkiáltott:

– Ez csodás volt! Kiscica, próbáld ki te is!

Kiscica is az apukája ölébe mászott, és szép lassan lesiklottak a domboldalon. Amikor visszakecmeregtek, Babaróka ellentmondást nem tűrő hangon szólt Mamarókára:

– Most veled akarok menni!

Mamaróka végigsikította az első lecsúszást, de odalenn már nevetett, úgy élvezte. Onnantól nem is nagyon engedte apát a szánkó közelébe, mindig ő akart felülni a kölykökkel. Még azt is elérte, hogy a meredekebb oldalon is

lemerészkedjenek, és természetesen ő volt, aki először egyedül kipróbálta, nem veszélyes-e. Még a buckákon is átugratott!

Kiscica és Babaróka végül annyira felbátorodtak, hogy Kiscica kunyerálni kezdett:

– Most hadd menjünk le csak mi ketten! Babaróka és én!

– Szó sem lehet róla! – tiltakozott Nagycica, és fázósan összehúzta magát a csíkos bundájában. – Amúgy is ideje hazamenni. Egészen átfagytam.

– De kérlek! De nagyon! – könyörgött tovább Kiscica. Az apukája, a hírhedt csatakandúr végül legyintett:

– Nem bánom, olyan nagy bajuk csak nem történhet ebben a puha hóban. Sehol egy fa, aminek nekimehetnének.

Babaróka felült a szánkóra a Kiscica mögé, ellökték magukat, és már siklottak is lefelé. Egyre gyorsabban. A kicsi lábukkal nem tudtak olyan erősen fékezni, mint a felnőttek. Hirtelen egy bucka jött szembe, feldobta a szánkót, és hopp, már le is borultak róla mindketten. A szüleik rémülten szaladtak utánuk, le a domb aljára. De Kiscica és Babaróka csak feküdtek hanyatt elterülve a puha hóban, és hangosan nevettek. Fel sem tudtak kelni, olyan nagyon hahotáztak. Apa elégelte meg a viháncolásukat:

– Keljete csak fel onnan! Át fog ázni a bundátok, aztán ha betegek lesztek, nem mehetek a Kölyökörzőbe. Hogy fogtok akkor együtt játszani?

Babaróka feltápáskodott, felhúzta Kiscicát is, aki még mindig alig bírta moccanni a nevetéstől. Bizony csuromvizesek voltak mindketten. Akkor már a hírhedt csatakandúr is összeráncolta a szemöldökét.

– Irány haza mindenki, mielőtt tényleg megfáztok!

Kiscica és Babaróka visszakászálódtak a szánkóra, a csatakandúr és apa húzni kezdték, Mamaróka meg Nagycica

topták, olyan gyorsan száguldottak a völgyben is, mint az előbb a hegyoldalról lefelé.

Mire hazaértek, már csakugyan kihűlt kezük-lábuk, átfagytak egészen, összebújva dideregtek a szánkón.

Mamaróka mohás málnateát főzött nekik, meleg fürdőt készített, aztán bolyhos, száraz törülközővel átdörgölte mindkettőjüket, és száraz ruhákat készített össze Kis-cicának.

– Jobb, ha mindnyájan itt alusztok – javasolta. – Még csak az kéne, hogy megfázzatok hazáig.

– Köszönjük szépen, de szó sem lehet róla – tiltakozott Nagycica –, szeretnék a saját ágyamban ébredni reggel. Jó éjszakát! – És már terelte is ki a családját az ajtón. Kis-cica az apukája karjából integetett, de már félálomban. Babaróka is olyan fáradt volt a sok mozgástól, hogy mire Mamaróka végigolvasta a mesét, már ő is mélyen aludt.

VESZEKEDÉS

Babaróka rosszul viselte, amikor Mamaróka és apa veszekedtek. Ahogy meghallotta, hogy valamelyikük fölemeli a hangját, már somfordált is ki a kertbe. Most egész meszszire ment, a kert legtávolabbi zugáig, és a pünkösdi-rózsáknak énekelte a róluk szóló dalt, hogy kihajlottak az útra, és el akarnak hervadni. Jó hangosan, hogy semmi mást ne halljon.

A rózsák vigyorogtak a piros képükkel, és nem vettek tudomást arról, hogy Babaróka énekel ugyan, de egyáltalán nincs jó kedve. Épp ott tartott, hogy „az a róza, ki egymást szereti”, mikor elviharzott mellette apa. Babaróka utánakiabált, de mintha apa meg sem hallotta volna, nagy léptekkel ment tovább a kertkapu felé.

– Apa, apa! – kiáltozott Babaróka, és az apukája felé nyújtogatta a karját. Apa oda sem nézett. Olyan erősen vágta be maga után a kaput, hogy beleremegett a kerítés.

Babaróka megrémült. Apa itt hagyta, pedig nem is csinált semmi rosszat! Néha gondolt. De, ugye, nem azért? Lehet, hogy csak sietnie kellett valahova. De annyira, hogy el sem köszönt? Mindig fel szokta kapni a karjába búcsúzólul, amikor dolgozni indul!

Beszaladt a házba, és még nagyobb rémülettel látta, hogy Mamaróka a konyhaasztalnál ül, és a kezébe temeti az arcát. Ajjaj! Ilyenkor sírni szokott. Babaróka csak azt nem értette, hogy az anyukája miért bújik el mindig,

amikor sír. Hiszen akkor is látszik. De hátha most nem is sír, csak bújócskázik. A kukucs-játéknál is pont így szokta elrejteni az arcát. És hátha azt is tudja, hová szaladt apa.

– Mamaróka! – szólította meg. – Hová ment apa?

– Nem tudom – zokogott fel Mamaróka, és nem nézett rá. Mégis sír. Babaróka kétségbeesett. Nagyon ijesztő volt sírni látnia az anyukáját. Meg kell vigasztalni! A polchoz futott, ahol egy dobozban álltak a zsebkendőök. Kicsit ágaskodnia kellett, de elérte. Kivett egyet, odaszaladt vele Mamarókához.

– Hoztam neked zsebkendőt – nyomta a kezébe. – Gyere, megölellek, sírd ki magad nyugodtan, de aztán fújd ki szépen az orrod!

Mamaróka felnézett, és próbált mosolyogni, de egyáltalán nem volt meggyőző, mert hiába mosolygott a szája, ha a szeme továbbra is sírt.

– Nagyon aranyos Kistrókám vagy – simogatta meg a fejét. Aztán megtörölte a szemét is.

– Apa azért ment el, mert haragszik rám? – kérdezte Babaróka vékony hangon.

– Nem. Azért ment el, mert rám haragszik – sírta el magát újra Mamaróka, és elbújt a zsebkendő mögé.

– Ne sírj! – ölelte át Babaróka. Annyira tehetetlennek érezte magát! Aztán támadt egy ötlete.

– Várj, főzök neked valami finomat!

Beszaladt a szobába, és nekiállt kávét főzni a babakonyhájában. Aztán süteményt sütni. Kell bele liszt és tojás, tej meg cukor. És csoki, hogy finom legyen.

– Tessék, anya, főztem neked kávét tejszínnel, ahogy szereted, és süteményt is sütöttem – pakolta ki a kicsi

edényeket Mamaróka elé a konyhaasztalra. – Csokis, nagyon finom. De fűjni kell, mert még forró, és ne nyúlj hozzá a sütő ajtajához, mert az is forró! És már nem kell sírni, mert minden jó.

Mamaróka rámosolygott, most igazán, és átölelte.

– Köszönöm szépen. Ha ilyen aranyos Kisrókám van, akkor tényleg minden jó. – De azért még mindig szomorúnak látszott. Megitta a kávét, megette a süteményt, aztán felállt a konyhaasztaltól. A széken maradt utána egy kupac piszkos zsebkendő. Kidobta őket a kukába, aztán újra Babarókához fordult:

– Most már, hogy ilyen finomságokat készítettél nekem, ideje, hogy én is csináljak neked vacsorát. Segítesz?

Elővették a tányérokat, a poharakat, az evőeszközöket. Babaróka szépen mindent kített az asztalra, aztán kihozták a kamrából a kenyeret, a vaját és a padlizsánkrémet, amit együtt tettek el nyáron.

– Vásárolnom kellett volna – sóhajtott Mamaróka. – Sajnálom, Kisrókám, ma este nincs valami nagy választék.

Kenyeret szelt, megkente vajjal, kitöltötte a mézes, citromfüves mentateát, amit lefekvés előtt inni szoktak.

Már épp az asztalhoz ültek volna, amikor apa belépett. Megállt az ajtóban. A kezében egy kis csomagot tartott. Nem nézett rájuk, mintha a padlón talált volna valami érdekeset.

– Hoztam egy kis sajtot a vacsorához – mondta hal-
kan. – Meg paradicsomot és uborkát. Desszertnek pedig
tejfölt, túrót és mazsolát.

A kis csomagot letette a konyhapultra, aztán odalépett
Mamarókához, és átölelte.

Babaróka általában nem szerette, ha a szülei egymást
ölelgetik ahelyett, hogy vele foglalkoznának, de most
nem bánta. Csak inkább nem nézett oda.

– Vacsorázhatok én is veletek? – kérdezte aztán apa.

– Persze! – kiáltott fel Babaróka, és szaladt, hogy még
egy tányért tegyen ki az asztalra.

BABARÓKA KERTJE

– Itt a tavasz! – kiáltott egy reggel boldogan Mamaróka. –
Megjöttek a hangyák!

Babaróka kiszaladt a konyhába, és az asztal alatt egy
nyüzsgő, feketén hullámzó kupacot pillantott meg.

– Mik azok?

– Mondom, a hangyák. Tegnap este a vacsoránál le-
ejtettél egy darabkát a kenyeredből, most azt viszik be
a bolyba. Kitakarítanak nálunk. Addig nem mennek el,
míg az utolsó morzsát is magukkal nem viszik.

Valóban, a nyüzsgő hangyák hosszú sorokban meneteltek
végig a konyhaasztal alatt. Babaróka belecsimpaszkodott az
anyukája lábába.

– Csak nem félsz tőlük?

– De igen – vallotta be Babaróka. – Nem akarom, hogy
rám másszanak.

– Nem te vagy nekik érdekes, hanem a kenyér, a hús –
minden, ami ehető.

– De miért viszik el? Miért nem eszik meg itt rögtön?
– Hazaviszik, hogyha kikelnek a kis hangyababák, legyen mivel megetetni őket.

– Engem nem fognak elvinni? – aggodalmaskodott Babaróka.

– Te nem vagy nekik ehető – nyugtatta meg Mamaróka –, csak akkor csípnek meg, ha azt hiszik, bántod őket.

Babaróka még jobban hozzábújt. Nem akarta, hogy a hangyák bármit gondoljanak róla, és megcsípjék.

– Vidd innen őket!

Mamaróka lapátra söpörte a rohangászó, pici rovarokat, és kiszórta őket a kertbe. Babarókának csak utána jutott eszébe megkérdezni, mi közük a hangyáknak a tavaszhoz.

– A hangyák is alszanak télen – magyarázta Mamaróka. – Az, hogy megjelentek a konyhában, azt jelenti, hogy elég meleg van már. Mindjárt itt a tavasz, és te is ültethetsz virágokat.

Pár nap múlva ragyogó, meleg napsütés köszöntötte őket.

– Ideje kimenni a piacra palántákért – jelent meg Mamaróka a bevásárlókosárral. – Megígértem, hogy idén

neked is lehet egy saját kis ágyásod a kertben. Mit szeretnél ültetni? Zöldségeket vagy virágokat?

– Virágokat – vágta rá Babaróka. Amióta a Kölyök-őrzőben megismerkedett a sétáló tulipánnal, rajongott a virágokért. Azokért is, akik egyáltalán nem tudtak sétálni. Fölkapta a fonott kosarát, amit még Cicanénitől kapott a születésnapjára, és már szaladt is ki a kertkapun, Mamaróka alig tudta utolérni.

Mindketten megrakott kosarakkal tértek vissza. Mamaróka persze ennivalót is vásárolt, de Babaróka nem akart enni. Azonnal nekilátott, hogy elültesse a virágait: kökölcsint, rózsát, dáliát, szarkalábat, boglárkát és violát. Alighogy ásni kezdte a földet, ahogy Mamaróka mutatta neki, hosszú, rózsaszín, szelvényes testű féreg tekeredett ki a földből.

– Anya, anya – ugrott fel –, mi ez a pfuj, de szörnyű? Vidd innen!

– Ó, Gilike! Szép napot, Gilike! – örült meg Mamaróka, mikor odaszaladt megnézni, miféle szörnyet talált Babaróka. – Órá nagyon kell vigyázni. Földigiliszta, aki csupa jót tesz nekünk: fölássza a földet, hogy a virágaink levegőhöz jussanak benne, és segít, hogy föl tudják venni a tápanyagokat a földből. Azazhogy jóllakjanak.

Babaróka gyanakodva nézte Gilikét, aki egy kicsit tekergett még a levegőn, aztán gyorsan elásta magát, vissza a talajba.

– Hát... azért nem valami szép...

– Nem baj – nevetett Mamaróka. – Lehet, hogy neki meg mi nem tetszünk.

Babaróka ezen annyira elgondolkodott, hogy észre sem vette, milyen nagy, mély gödröt ásott, és az sem zavarta, hogy közben a hangyák ott járkáltak a lába mellett, sőt néha rajta is.

– Elég lesz, Kisrókám – szólt rá Mamaróka –, akkora gödröt ástál, hogy még a végén beleesel! Gyere, öntsünk vizet az aljára, hogy a növényeink jól meg tudják áztatni a gyökereiket!

Babaróka előbb megsimogatta, aztán óvatosan kifordította a palántákat a cserepekből. Mamaróka azért segített neki, de csak egy kicsit.

– Gyertek, üljetek szépen ide! – biztatta őket Babaróka.

A virágok elégedetten nyújtózkodtak, és vaksin nyitogatták pici bimbóikat, ahogy Babaróka egyenként beleültette őket az iszapos gödörbe, aztán visszatöltötte, végül pedig vigyázva elsimogatta körülöttük a földet. Nagyon élvezte a sárban tapicskolást, már az sem zavarta, ha néha egy-egy Gilike kúszott ki a mancsa alól. A virágok elégedetten sóhajtottak, ahogy Babaróka még egyszer megöntözte őket, és még kényelmesebben elhelyezkedtek új földjükben.

– Mikor fognak igazán kinyílni? – kérdezte Babaróka suttogva, hogy meg ne zavarja őket.

– Szerintem pár nap múlva, csak légy türelemmel! – suttogta vissza Mamaróka. – Gyere, Kisrókám, most már ne zavarjuk őket! Még szokniuk kell az új helyet, nekünk meg amúgy is odabenn van dolgunk. Vacsorát kell készítenünk.

– Ma én csináltam a vacsorát! – kiabált ki apa a konyhából. – Úgy el voltatok merülve a munkába, hogy észre sem vettétek, hogy hazajöttem. Gondoltam, összeütök egy kis harapnivalót. – Már hozta is a serpenyőben sercegő sajtot és zöldségeket. Friss, hónapos retket ettek hozzá, és ropogós zsömlét.

– Bizony, itt a tavasz – bólogatott apa a retket majszolva.

Evés után Babaróka gondosan összesöpörte a morzsákat egy tányérba, amit a szülei korábban sosem láttak tőle, és elindult a kert felé.

– Hát te hová viszed azt a morzsás tányért? – csodálkozott apa.

– A hangyáknak – magyarázta Babaróka. – Mert nem-sokára kikelnek a hangyababáik. Nem akarom, hogy éhen maradjanak.

BABARÓKA ALSZIK

Babaróka nem szeretett aludni. Délutánonként a Kölyök-
őrzőben még csak-csak elszenderedett a többiekkel együtt
mesehallgatás közben, de este nem győzte húzni az időt.
Nem akarta, hogy vége legyen a napnak. Hogy befejező-
djön a mese, az altatódal, hogy Mamaróka elforduljon tőle.

– Mesélj még egyet! – kérte. Mamaróka újabb mesét
olvasott, de Babarókának nem volt elég.

– Még egyet!

– Nem mesélek többet – tiltakozott Mamaróka. – Késő
van, szeretném lekapcsolni a lámpát, és aludni. Ebben
a könyvben már nincs is több mese.

– Akkor mondj egy mesét fejből!

Mamaróka mondott még egy mesét fejből, de amikor
meg akarta puszilni búcsúzóul, Babaróka eltolta magától.

– Előbb énekeljél altatódalt!

– Rendben – törődött bele Mamaróka –, de ez lesz az
utolsó. Fáradt vagyok.

– Ez lesz az utolsó – ígérte Babaróka.

Mamaróka elénekelte az altatódalt, aztán betakarta Baba-
rókát.

Amint megkapta a jóéjtpuszit, és csönd borult a szobára,
Babarókának fájni kezdett a gyomra.

– Éhes vagyok – szólalt meg.

– Hiszen vacsoráztál az előbb! – szólt rá Mamaróka.

– De éhes maradtam! – erősködött Babaróka.

– Nagyon késő van, majd reggel eszel.

– De nem tudok éhesen aludni! Kérek enni! – nyafo-
gott Babaróka.

Mamaróka sóhajtvá kapcsolta fel a lámpát, és kiment
a konyhába. Meghámozott egy banánt, és szótlanul várta,
hogy Babaróka lassan megeszegesse. Aztán visszakísérte
az ágyba. Megint betakarta. Megint leoltotta a villanyt. És
Babaróka megint megszólalt.

– Szomjas vagyok!

– De hát miért nem ittál az előbb? – nyögött fel Ma-
maróka.

– Akkor még nem voltam szomjas. Kérek szépen inni!

Mamaróka szó nélkül ment ki a konyhába, és visszatért
egy pohár vízzel. Nem mondta, hogy „tessék, Kisrókám”,

a hátát sem simogatta meg, amíg ivott. Babaróka sejtette, hogy fogytán a türelme. Mégis, amint visszafeküdt, feszítést érzett a hasában.

– Pisilni kell!

– Hát, ez nem igaz! – tört ki Mamaróka. – Miért nem szóltál az előbb, mikor kinn voltunk?

– Mert akkor még nem kellett. Csak most, hogy ittam.

– Akkor menjél ki pisilni!

– De sötét van kinn!

Mamaróka nagy sóhajjal felkelt, lámpát kapcsolt a szobában, aztán kinn a vécében is. Babaróka követte. Elhatározta, hogy most már tényleg aludni fog, mert Mamarókának a hátán is látszott, hogy mennyire mérges. Lefeküdt, de amint Mamaróka lekapcsolta a lámpát, üresnek és rémítőnek tűnt a sötétség.

– Sötét van – szólalt meg halkan.

– Persze hogy sötét van. Mert éjszaka van! – csattant fel Mamaróka. – Minden más kölyök alszik.

– De én nem tudok sötétben aludni. Mert nem látok.

– Csukd be a szemed, akkor majd látod az álmaidat!

– De nem látok! És félek a sötétben! – panaszkodott Babaróka. – Kapcsold fel a lámpát!

- Világosban nem lehet aludni!
- De én tudok! – makacskodott Babaróka.
- De én nem.
- Sötét van! – fakadt sírva Babaróka.
- Jó, de akkor már tényleg aludni fogsz?
- Igen.

Mamaróka megint felkapcsolta a kislámpát.

Babaróka felsóhajtott, és becsukta a szemét. De semmi nem történt. Csak azt érezte, hogy Mamaróka haragszik rá.

- Nem jön álom a szememre – suttogetta.
- Hát én ezt nem hiszem el! – morogta Mamaróka. – Nem érdekel, ha nem alszol, de engem hagyjál békén aludni!

Csönd lett. Aztán Babaróka fázni kezdett.

- Takarj be!

Mamaróka szó nélkül rángatta rá a takarót, de a mozdulatából is érződött, hogy szinte szétveti a düh. Hiába volt mellette, távolinak tűnt. Így nem lehet megnyugodni és elaludni.

- Ne ezzel takarj be, hanem a tieddel! A zölddel.
- Most már elég! – rivallt rá Mamaróka. Lerántotta magáról a zöld takarót, és rádobta Babarókára.

- Ne így takarj be, hanem ahogy szoktál! Hogy meglengeted magasról.

Mamaróka fölugrott. De nem azért, hogy betakarja. Fölkapta a párnáját, és elindult kifelé a szobából.

- Hová mész?
- Mindegy. Ahol hagynak békén aludni.

Babaróka pánikba esett. Mi lesz vele, ha Mamaróka elmegy, és soha nem jön vissza?

- Ne menj el!
- Nem bírom tovább! – ordított rá Mamaróka. – Elegendem van!

- Anya! Ne hagyj itt!
- Hallgass már el!

Babaróka behúzódott a sarokba. Próbált nem sírni, de csuklott a visszafojtott zokogástól.

Mamaróka váratlanul lekuporodott mellé, és magához ölelte.

- Ne haragudj, Kisrókám! Nem hagylak itt. Soha.
- De azt mondtad.
- Mérgemben mondtam, nem komolyan. Mérgében sok mindent mond a róka, amit nem is gondol komolyan. Nem akartalak megijeszteni.

– És már nem haragszol rám?
– Nem – válaszolta Mamaróka. – Csak nagyon fáradt vagyok.

– Ölelj meg! – kérte Babaróka.

Mamaróka szorosán átölelte, egészen úgy, ahogy ő szokta az emberbabáit, és Babaróka érezte, ahogy lassan átöleli az álom is. Egy perc múlva elégedetten szuszogott Mamaróka karjában a zöld takaró és a kislámpa fénye nélkül.

KIS KÖLYKÖK ÉS NAGY KÖLYKÖK

Babaróka otthon érezte magát a Kölyökörzőben. Tudta, mikor kapnak enni, mikor olvasnak mesét. Tudta, melyik játékot merre találja, melyik a leggyorsabb csúszda, a legmagasabbra repülő hinta. Csak éppen néha pont ezekhez nem lehetett odajutni. A legjobbakhoz. Amikor a medvebocs és a farkaskölyök, akik a legnagyobbak voltak, birtokba vették valamelyiket. Mert akkor senki mást nem engedtek odamenni. Egész idő alatt hajtották a legmagasabbra repülő hintát. Vagy felváltva csúsztak le a leggyorsabb csúszdán, és útját állták a kisebb kölyöknek, nehogy azok is fel tudjanak mászni hozzá.

A kisebb állatok eleinte megpróbálták szépen kérni, hadd hintázzanak ők is a legmagasabbra repülő hintán, hadd csússzanak le ők is a leggyorsabb csúszdán. De a farkaskölyök csak vicsorgott válaszul, a medvebocs pedig morgott. Úgyhogy a kicsiknél előbb-utóbb eltört a méces, amit már a felnőttek sem hagyhattak szó nélkül. A sárga-

piros tulipán legtöbbször odasétált, és valamilyen trükkel lecsalogatta a vicsorgó farkaskölyköt meg a morgó medvebocsot a hintáról vagy a csúszdáról, hogy a kisebbek is hozzáférjenek. „Gyertek csak, mutatok valamit!” – mondta. Vagy azt: „Azt hiszem, épp rátok van szükségem, jöttök nekem segíteni?” A farkaskölyök farkcsóválva, a medvebocs boldogan brummogva követte a sétáló tulipánt, és azonnal el is felejtkeztek a játékokról.

A két másik felnőtt nem vesztegetett szót rájuk. A paradicsommadár egyszerűen lesöpörte őket a farkával, a terebélyes víziló pedig felkapta, és odébb tette őket. Amiben csak az volt a rossz, hogy ettől nem felejtkeztek el a játékokról, és mihelyt senki nem nézett oda, újra birtokba vették a leggyorsabb csúszdát, a legmagasabbra repülő hintát, és megint nem engedték oda a kisebbeket. Bizony eleinte előfordult, hogy Babarókát vagy Kiscicát is megríkatták. Aztán lassanként azon vették észre magukat, hogy egyre többször jutnak fel a legmagasabbra repülő hintára vagy a leggyorsabb csúszda tetejére.

Egy nap mindketten ott álltak. A leggyorsabb csúszda tetején. Babaróka és Kiscica. Azt játszották, hogy a csúszda egy erőd, amit meg kell védeni. A tetejéről messzire

ellátni, ha jön az ellenség, időben fel lehet készülni, és a támadókat mindkét oldalról visszaverni. Hangos csatakiáltásaik túlszárnyalták a Kölyökörző zsváját, és már győzteseknek érezték magukat, amikor megláttak egy ici-pici selyemmajmocskát, amint felfelé mászik.

– Hé, te nem jöhetsz fel! – kiáltott rá Babaróka. A pici selyemmajmocska csak vigyorgott, és mászott tovább.

– Ez a mi várunk! – kontrázott Kiscica.

– Nem a tiétek! – felelt egy másik hang, és a túloldalon, a csúszda alján ott állt egy nyuszi. Amilyen kicsi, olyan nagy hangja volt.

– Nem a tiétek, hanem közös! – kiabálta.

– Eredj onnan! – ripakodott rá Kiscica. – Menj az útból, különben rád csúszom, és megrúglak!

– Mi is akarunk csúszdázni! – visított a nyuszi.

A sétáló tulipán ekkor ért oda.

– Babaróka, már mindenütt kerestelek! – kiáltotta. – Segítened kéne nekem. A madárfiókák szeretnék megtanulni azt a dalt, hogy *Kinyílt a rózsza*. És én nem tudom jól. Én csak azt ismerem, hogy *Hej, tulipán, tulipán*, de azt már megtanítottam. Te énekelsz a legszebben, megmutatnád nekik?

– Hát persze! – Babaróka már le is csúszott a leggyorsabb csúszdán, és rohant a sétáló tulipán után. A Kiscica nem szeretett ugyan énekelni, Babarókát viszont nagyon szerette, úgyhogy ő sem maradt le mögöttük. A kismadarak néhány perc múlva kórusban trillázták a dalt a rózsáról, Babaróka pedig visszaügetett a leggyorsabb csúszdához Kiscicával a nyomában. A csúszdán szépen, sorban, egymás után csúszott le a nyuszi, a selyemmajmocska és egy csíkos mókus.

Babaróka odasomfordált a sétáló tulipánhoz, és meg-rángatta az egyik fényes, zöld levelét.

– Ugye, azért hívtál el énekelni, hogy a kicsik is csúszdázhassanak?

– Azért – mosolygott a tulipán.

– Régebben a farkaskölyköt és a medvebocsot is azért hívtad el segíteni, hogy mi csúszdázhassunk?

– Azért – mosolygott a tulipán.

– De a kicsikkel nem lehet közösen játszani! – panaszo-lta Kiscica.

– Dehogynem! Nézzétek csak! Most éppen sorban álló-sat játszanak. Mint a boltban. Szerintem ti is beállhattok, ha akartok.

Babaróka felnézett a leggyorsabb csúszdára. Már egyáltalán nem volt olyan, mint egy erőd. És egyáltalán nem is kellett megvédeni.

– Jó volt énekelni – merengett Babaróka. – És most szívesen csúszdáznék. Az hiszem, megyek én is sorban állókat játszani.

– Biztos voltam benne! – A sétáló tulipán megsimogatta Babaróka fejét, és megint rámosolygott. Senki sem tud olyan szépen mosolyogni, mint egy sárga-piros tulipán.

BABARÓKA VÁSÁROL

Babaróka mindig lelkesen kísérte Mamarókát a boltba, mert imádott vásárolni. Amikor kisebb volt, mindent leszedett a polcokról, amit csak elért, és már rakta is be a kosárba. Mamaróka alig győzött visszapakolni utána. Aztán megtanulta, hogy a vásárlás válogatást is jelent, és hogy Mamaróka nem tesz mást a kosarába, mint amit otthon felírt a bevásárlólistára.

– Nekem is vegyünk valamit! – kérlelte Babaróka.

– De hát már vettünk! – csodálkozott Mamaróka. – Neked vettem a kókusztejet is, a zabpelyhet is, a málnás joghurtot is.

– De az nem olyan – nyafogta Babaróka –, az nem ajándék, mert azt mindenképp megkapnám vacsorára!

– Akkor mi az ajándék? – érdeklődött Mamaróka.

– Amit csak azért veszünk meg, mert én kérem! – vágta rá Babaróka. – És ami nem egészséges – tette hozzá

bizonytalanul, mert emlékezett rá, hogy Mamaróka mondott valamit az egészséges táplálkozásról.

– Hát jó – adta meg magát nagy sóhajjal Mamaróka –, akkor kérhetsz magadnak valamit. De csak egy dolgot!

– Bármit? – kerekedett el Babaróka szeme.

– Amit csak akarsz.

– Akkor is, ha nincs rajta a papírodon?

– Akkor is.

Babaróka felfedezőútra indult a boltba. Először egy rózsaszín, cukormázos fánkon akadt meg a szeme.

– Ezt kérem!

Mamaróka zacskóba csomagolta a fánkot, betette a kosárba, és már indult volna a pénztár felé, mikor Babaróka meglátott egy gyönyörű, színes üveges italt.

– Ezt vegyük meg! – mutatott rá.

– Miért? – ráncolta Mamaróka a homlokát.

– Hát, ajándéknak nekem.

– Már vettünk neked ajándékot – intette le Mamaróka. – A szép, rózsaszín fánkot.

– De ezt is! – kunyerált Babaróka.

– Megbeszéltük, hogy egy dolgot kérhetsz. Válassz, hogy a fánkot szeretnéd, vagy az üdítőt!

Babaróka elszomorodott. Nem szeretett választani, mert az mindig azt jelentette, hogy valamiről le kell mondania. És nem szerette azt sem, amikor Mamaróka azt mondta valamiről, hogy megbeszéljük, pedig csak kijelentett valamit, aminek úgy kell lennie. És egyáltalán nem értette, miért nem vehetnek meg mindent, amit csak kinéz magának.

– A fánkot. Is. Meg az italt is.

– Mondtam, hogy egyet. A fánk meg az ital az kettő. – Mamaróka kezdte elveszíteni a türelmét.

Babaróka nagyot sóhajtott.

– Akkor az italt kérem. Ezt a szép pirosat.

– A fánkot visszatehetem?

– Vissza.

Mamaróka óvatosan kivette a zacskóból, és visszahelyezte a pultra a szép, rózsaszín fánkot. Babaróka még nagyobb sóhajtott, aztán levette a polcról a piros üdítőt, és magához szorította.

Már majdnem a pénztárnál jártak, mikor Babaróka megpillantotta a csokoládékat. Azonnal megfeledkezett minden másról. Volt ott mogyorós csoki, mazsolás csoki, karamellás csoki, narancsos csoki és sós csoki. Babaróka legszívesebben sorra befalta volna valamennyit.

– Csoki! – kiáltotta boldogan. – Vegyünk csokit!

– Ha az üdítőt szépen visszateszed a helyére, már hozhatsz is egyet – egyezett bele Mamaróka.

Babaróka elügetett az üdítők felé, és letette az alsó polcra a piros üveget, aztán a csokikhoz futott. Sokáig álldogált, hallgatta Mamaróka türelmetlen sóhajtásait, és nem tudott dönteni. Végül kivett egyet, ami lila papírban volt. Aztán még egyet, ami ezüstben. Mamaróka szó nélkül kivette a mancsából az ezüstpapírosat, és visszatette a helyére.

– Egy csokiról volt szó – mondta szárazon.

– De miért csak egy?

– Mert nincs pénzem, hogy mindent megvegyek – jelentette ki Mamaróka. – És amúgy is túl sok csokit eszel – tette hozzá. – És ha egy, akkor egy – mondta végül választ sem várva. A kasszához igyekezett, hogy fizessen az ott ácsorgó mormotának, mert nem lehet ám csak úgy akármit kivinni a boltból. Babaróka követte, de már küszködött a sírással. A csokoládék minden lépéssel távolodtak tőle.

– Kérek csokit! – bődült el.

Mamaróka szó nélkül a kezébe nyomta a lila papírosat. Babaróka rögtön a szájába tömte. Két harapás, és elfogyott.

Mamaróka még javában pakolta a kosarát meg a szatyrait, mikor már az íze is eltűnt.

– Kérek még csokit! – vonyított fel Babaróka.

– Most ettél!

– De kérek még!

– Nincs több! – kiabált Mamaróka.

– De van! – kiabált vissza Babaróka.

– Irány haza! – parancsolta Mamaróka ellentmondást nem tűrően, megragadta egyik kezével a csomagokat, a másikkal Babaróka mancsát, és hazafelé indult, de Babaróka megmakacsolta magát.

– Csoki!!! – zokogta, és igyekezett visszahúzni Mamarókat a boltba.

– Azt mondtam, nem! – ripakodott rá Mamaróka.

Babaróka a földre vetette magát. Eldöntötte, hogy egy tapodtat sem mozdul innen. Semmi másra nem vágyott, csak az édes ízre, ami nemrég még a nyelvén volt.

– Csokit! Csokit! – kiáltozta.

A járókelők egy pillanatra megálltak, két szarka roszzallóan csóválta a fejét, de aztán mindenki továbbment.

Mamaróka váratlanul elengedte Babarókat. Fölkapta a szatyrait meg a kosarát, és gyors léptekkel hazafelé indult.

Otthagyta egyedül. Az utcán fekvé és csoki után bömbölve. Babaróka megriadt. Jobban megijedt attól, hogy az anyukája elmegy, mint attól, hogy nem kapja meg, ami után sír. Felugrott, Mamaróka után szaladt, és elkapta a karját.

– Folyik az orrom! – sírta a mamája arcába. Mamaróka szó nélkül letette a csomagokat a földre, zsebkendőt keresett, kifújta Babaróka orrát, megtörölte a szemét is.

– Kérek vizet! – hüppögte Babaróka. Mamaróka szó nélkül elővett a szatyorból egy üveg vizet, kinyitotta, megkínálta vele Babarókat. Aztán magához ölelte. Még mindig szó nélkül. Babaróka odabújt hozzá. Már

nem érdekelte a csoki. Csak az, hogy az anyukája még mindig szereti.

BABARÓKA APÁVAL

– Elutazom a hétvégén – jelentette be egy nap Mamaróka.

– Én is mehetek veled? – kérdezte Babaróka reménykedve.

– Nem lehet – csóválta a fejét Mamaróka –, ez a program csak felnőtteknek szól.

– Akkor én egyedül leszek? – fittyedt le Babaróka szája.

– Dehogy – méltatlankodott Mamaróka. – Eszembe sem jutna egy ilyen pici kölyköt magára hagyni! Apával leszel.

– De jó! – vidult fel Babaróka, mert eszébe jutott, mennyire jókat szokott mulatni apával, ha Mamaróka olykor-olykor elmegy egy délutánra vagy egy estére.

– Apával is fogsz aludni – figyelmeztette Mamaróka, de ez sem szegte Babaróka kedvét. Igazából már alig várta, hogy újra kettesben lehessen az apukájával.

Mikor aztán szombat reggel Mamaróka összepakolt, és megölelte mindkettőjüket, Babaróka szíve azért összeszorult. De nem mutatta.

– Éreztétek jól magatokat! – ölelte magához őket Mamaróka. – Holnap délután jövök haza. Vigyázzatok egymásra!

Mamaróka becsukta maga után a kaput. A ház hirtelen üres lett. És egy kicsit hideg is.

– Mit játszunk? – kérdezte apa. Vidám volt a hangja, olyan vidám, hogy a ház megint megtelt, és újra meleg is lett benne.

– Építsünk várost! – vágta rá Babaróka. – De vigyél be a karodban!

Apa felkapta, Babaróka pedig nagyon boldog volt, mert Mamaróka egyre ritkábban vette föl, mindig a derékfájására hivatkozott.

Bementek a szobába, elővették az építőkockákat, és hatalmas várost építettek, elfoglalta az egész szőnyeget. Nem is nagyon beszélgettek közben, annyira elmélyültek a munkában. Miután kész lett a város, sétálni indultak. Bementek a sötét, sűrű erdő mélyére is kézen fogva, ahova Mamaróka sosem engedte volna egyiküket sem. És apa kezét szorítva Babaróka egyáltalán nem is félt.

Egy kifőzdében ebédeltek, sült krumplit ketchuppal, amit látva Mamaróka biztosan a homlokát ráncolta volna.

Mire hazasétáltak, Babaróka olyan fáradt volt, hogy nem is kérte a szieszta előtti mesét, egyszerűen csak eldőlt a szülei ágyán, és álomba merült. Amikor felébredt, apa ott volt mellette.

– Ébresztő, Kisrókám – csiklandozta meg –, még rengeteget kell játszanunk ma!

És rengeteget játszottak is. Birkóztak, és Babaróka mindig legyőzte apát. Aztán vonatosat játszottak. Aztán barlangászósat, bebújtak a legnagyobb takaró alá, és az volt a barlang, még denevérek is laktak benne.

Észre sem vették, és leszállt az este. Apa finom vacsorát készített, aztán megtöltötte a kádat langyos vízzel, és Babaróka addig játszott a papírhajókkal, míg egészen ki nem húlt a víz. Akkor apa megtörölte a kedvenc, puha, bolyhos törülközőjével, aztán felkapta, és a karjában vitte be az ágyba, mintha egészen kicsi róka lett volna. Mesét olvasott neki, aztán jóéjtpuszit adott, és leoltotta a lámpát.

Babaróka becsukta a szemét, és várta, hogy rászálljon az álom. De nem jött. Fordult az egyik oldalára is, fordult

a másikra is, de hiába. A szoba megint rettentő üres és rideg lett, hiába volt benne apa, hiába ölelte magához.

Babaróka csendben elsírta magát.

– Mi a baj, Kisrókám? – kérdezte gyengéden apa.

– Hiányzik anya! – hüppögte Babaróka.

– Nekem is hiányzik – ismerte el apa, és még szorosabban ölelte magához.

– Anya... – sírta Babaróka a paplanba, amelyen halkan csak tudta.

– Igen... Anya nagyon kedves – bólogatott apa. – Nagyon szép is. Szelíd, meleg hangja van, és puha bundája. Megértem, hogy hiányzik neked. Anya tud a legjobban betakarni és a legszebben mesét olvasni.

– Anya! – pityeregte Babaróka most már apa nyakába.

– Igen – simogatta tovább apa. – Anyukád énekelni is szokott. Aztán magához ölel. Jó illata van, és a legjobb az ő szuszogására elaludni. Azt szokta énekelni, hogy *Tente, baba, tente...*

Babaróka végighallgatta az altatót, amit Mamaróka énekelni szokott. Elképzelte az ő gyönyörű, kedves, puha, meleg mamáját, aztán befészkelte magát apa karjába, és elaludt.

Reggel újra jókedvűen ébredt. Apával reggelit csináltak, aztán mesét olvastak, aztán lenyírták a fűvet a kertben. Majd nekiálltak közösen ebédet főzni, és rengeteget nevettek közben.

Babaróka ebéd után kezdte magát megint kényelmetlenül érezni. Várta Mamarókát. De nem jött.

Elsétáltak apával a boltig, vettek néhány dolgot. Babaróka kitalált ezt is, azt is, hogy minél tovább maradjanak. Abban bízott, hogy mire hazaérnek, Mamaróka otthon

lesz. És azt akarta, hogy mire hazaérnek, mindenképp otthon legyen.

A kapu azonban zárva volt, mint mindig, amikor senki nincs otthon. A ház pedig épp olyan üres, mint ahogy hagyták. Babaróka szíve meghűlt. Már mindent értett.

– Anya elment világgá – suttogta. Aztán hangosabban: – Anya elment világgá.

Aztán már csak ezt ismételte újra és újra, fel-alá járkált a szobában, és egyre sírósbabb lett a hangja. Apa hiába próbált beszélgetni vagy játszani vele. Ha megpróbálta a karjába venni, Babaróka még el is lökte magától. Az anyukáját akarta. Aki nem jött haza, mert biztos elment világgá.

Mikor Mamaróka megérkezett, így találta: ült a földön, előre-hátra ringatta magát, és sírva mondogatta: anya elment világgá!

– Dehogy mentem világgá – ölelte magához Mamaróka. – Épp csak egy kicsit értem haza később, de hát ilyen hosszú útnál ezt nem lehet kiszámítani! Tudod, hogyha anya elment, akkor visszajön! Mindig visszajön – simogatta.

És sokkal jobb volt, ahogy ő ringatta, mint ahogy Babaróka tudta ringatni saját magát.

– Hogy éreztétek magatokat? – kérdezte később Mamaróka, mikor már a vacsorához terítették.

– Nagyon jó volt! – kurjantott Babaróka vidáman. – Szeretek apával lenni! Máskor is elmehetsz, anya! Szívesen leszünk kettesben! – És a szülei nyakába ugrott.

BABARÓKA NYARAL

Babaróka még sohasem volt nyaralni, nem is tudta, milyen lehet. De mivel Mamaróka és apa már hetekkel korábban lelkesen készülődni kezdtek, ő is nagyon várta. Először az indulás előestéjén fordult fel fenekestül minden otthon, amikor Mamaróka csomagolni kezdett. Hatalmas halmokban álltak a holmik a földön, a halmok nőttön-nőttek, Mamaróka pedig egyre idegesebben járt-kelt köztük. Egyáltalán nem volt hajlandó játszani, még annyira sem, mint egy átlagos hétköznapon.

Másnap reggel olyan korán felkeltette, sokkal korábban, mint amikor dolgozni ment, hogy Babarókának reggelizni sem volt ereje, és egész úton pityergett a fáradtságtól. Már nem is volt kedve a nyaraláshoz.

Csak a vasútállomáson vigasztalódott meg, mert rajongott a vonatokért. Nézte a suhanó tájat, bámulta a fákat, akik úgy rohantak velük szembe, mintha hozzájuk igyekeznének vendégségbe, a hátuk mögött hagyott házba.

Mamaróka végre megnyugodott, hogy nem késték le a vonatot, és nem morgolódott tovább apával, hogy miért nem siet. Apa sem morgott vissza Mamarókára, hogy ha sūrgeti, akkor egyáltalán el sem indul. A vonat ringatta is, álmosítóan zakatolt is, így hát Babaróka elhelyezkedett apa ölében, és nemsokára mélyen aludt.

Arra ébredt, hogy megérkeztek Hangyavárba. Első útjuk a szállásra vezetett, hogy minél hamarabb megsza- badulhassanak a csomagjaiktól. Egy hátrasimított fülű üregi nyúl vezette őket a szobájukba. Babaróka döbben- ten állt meg az ajtóban. Sem könyvek, sem játékok, sem képek a falon, sem puha párnák az ágyakon. Rend volt, tisztaság, de az egész annyira kietlen, hogy Babaróka leg- szívesebben sarkon fordult volna, hogy egész a vackáig szaladjon. Magához szorította az emberbabáját, és ijedten nézett Mamarókára. Mamaróka rámosolygott:

– Menjünk, járjunk egyet! – indítványozta.

– Menjünk! – vidult fel Babaróka, mert nagyon szere- tett a szüleivel sétálni. És mert egyáltalán nem akart itt maradni.

Az ismeretlen fák és különös formájú házak közt vá- ratlanul elegáns hiúz jött szembe velük hatalmas adag

fagyalittal a mancsában. Babaróka megbámulta. Utána egy csapat kismalac kocogott szintén színes fagyalatkelyhek- kel a csülkében. A következő fa mögül pedig előbukkant maga a fagyizó. Babaróka nagyot nyelt.

– Kérek fagyit! – rángatta meg Mamaróka kezét.

– Most? – nézett rá szemrehányóan Mamaróka. – Még nem is ebédeltünk.

– Ugyan, hagyd már! – legyintett apa. – Hiszen nya- ralunk!

Egy perc múlva mindhárman egy-egy tölcsér fagyival ballagtak tovább, Babarókaén még színes cukorszórás is díszelgett.

Az útjuk egy óriási tóhoz vezetett, ahol csónakázni is lehetett és fürdeni is. Babaróka mindkettőt akarta. Széles mosolyú levelibéka segítette be őket a csónakba. Apa és Mamaróka felváltva eveztek, de egy kicsit neki is megengedték, csak nem bírta soká, mert az evező borzasztó nehéz volt. Aztán leheveredtek a partra egy fűzfa alá, ahol végre otthonosan érezték magukat. Babaróka azonnal beszaladt volna a vízbe, de Mamaróka nem engedte.

– Előbb aludj itt egy kicsit! Sziesztaidő van.

De apa csak legyintett:

– Hadd pancsoljon! Hiszen nyaralunk!

Babaróka egész délután úszott, kavicsokat gyűjtött, tapicskolt az iszapban, és homokvárat épített. Még egy kiskutya is odasündörgött, és Babaróka hagyta, hogy segítsen neki.

Mamaróka a fűzfa árnyékában olvasott, és csak estefelé kezdett szedelődzkődni.

– Nem vagytok éhesek? – kérdezte.

– Hát, ehetnénk valamit – nyújtózkodott apa. – Kicsit följebb láttam lángost.

– Lángos? – botránkozott meg Mamaróka. – Én valami rendes vacsorára gondoltam. Ebéd helyett is fagyi volt.

– De hát nyár van! – simogatta meg válaszul apa. – És végre nyaralunk! Ilyenkor szabad rendetlenkedni!

Mamaróka elnevette magát, és nemsokára három malomkeréknyi tejfölös lángossal jelent meg. Lehet, hogy rendetlenek voltak, de a lángos nagyon ízlett.

Már sötétedett, mikor visszaértek a szállásra. A levegőben zajtalanul csapongtak a denevérek, Babaróka pedig hangosan ásítózott.

Csak amikor az idegen ágyban, az idegen ágynemű közt feküdt, kezdett megint hiányozni a saját kis vacska, a saját játéka. De hallotta, hogy Mamamóka és apa halkán, kedvesen beszélgetnek a másik ágyon, és ez megnyugtatta. Magához ölelte az emberbabáját.

– Figyelj, Emberbaba! Most már tudom, mi a nyaralás – suttogta neki. – Idegen helyen kell aludni, ahol hiányoznak a játékaid, de apa és anya nem szaladnak sehova. És mindenféle rendetlen dolgot lehet enni. – Azzal lehunyta a szemét, és álomba merült.

RÓKATÁNC

Mamaróka hosszú ideje ígérte már Babarókának, hogy elviszi magával táncolni az Ugrósrétre, ahová fiatalabb korában, mielőtt Babaróka megszületett volna, rendszeresen járt. Otthon mindig sokat táncoltak, de Mamaróka szerint egész más, mikor nagy társaság jön össze, és valódi zenészek húzzák a talpalávalót. Az egyik este lelkesen újságolta:

– Szombaton hatalmas mulatság lesz az Ugrósréten. Jöhetnek felnőttek is, kicsinyek is, aki tud, táncolhat, aki nem tud, megtanulhatja. Elmegyünk?

– Igen, igen! – tapsolt boldogan Babaróka. Onnantól kezdve már csak azt számolgatta, mennyit kell még addig aludnia. A délutáni sziesztaát is beleszámítva.

Végre eljött a szombat délután, amire Babaróka annyira készült, hogy ebéd után szó nélkül elvonult lefeküdni, és nem is követelt még egy mesét a kialkudott kettő után. Mire felébredt, Mamaróka már felvette a szép ruháját, és

Babarókát is előkészítette. Még apát is sikerült rávenni, hogy velük tartson, ami nagy szó volt, mert apa a legjobban otthon, egyedül szeretett ücsörögni és olvasgatni.

Olyan korán érkeztek, hogy még alig lézengett a közönség. Az Ugrósrét szélén két ürge ácsorgott.

– Melyik zenekar lesz ma? – érdeklődött az egyikük.

– Az Egyenesszárnyú Banda – felelt a másik –, de még csak hangolnak. Aztán apróságok tánca jön, utána kezdődik az igazi mulatság. Azért vannak még ennyire kevesen.

Babarókát az apróságok tánca is érdekelte, az Egyenesszárnyú Banda is, arrafelé kezdte húzni Mamarókát, ahonnan a hangok jöttek.

A dobogón valóban ott ültek a zenészek. Két sovány botsáska volt a prímás, a tücsök a brácsát húzta, mert nem szeretett hegedülni, egy kis termetű szöcske pedig a nagybőgőn ugrált egyik húrról a másikra.

Lassan telt meg a tér állatkölykökkel, de Babarókának még ez is sok volt, igazi tömeg. Senkit nem ismert, úgyhogy inkább elbújt Mamaróka háta mögé. Még akkor sem jött elő, amikor a zenekar húzni kezdte az ugrózt, és megjelent az Óriáspocok. Olyan idős volt, hogy már Mamarókát is ő tanította táncolni rókakölyök korában, de a hatalmas bajsza éppen olyan kackiás volt, a tartása pedig éppen olyan délceg, mintha ifjú pocok volna, apró fekete szeme pedig vidáman csillogott. Máris elkezdte vezetni a sort, és hangosan énekelt.

– Gyere, táncoljunk mi is! – buzdította Mamaróka Babarókát.

Babaróka még jobban elbújt, és csak akkor merészkedett elő, mikor a *Bújj, bújj, zöld ágat* kezdték muzsikálni, amit egészen pici korától tudott. A sor végére állt, mert

senkinek nem volt hajlandó megfogni a kezét, csakis Mamarókaét. De azért igazából tetszett neki, ahogy egymás karja alatt bujkáltak át, és tekeregtek, mint egy hosszú kígyó. És ha senki nem figyelte, még énekelt is!

Aztán megfogták egymás derekát, úgy vonatoztak Kanizsára. Babaróka volt a vonat vége, mert csak Mamaróka derekát volt hajlandó megfogni. Hirtelen azt érezte, hogy az ő derekát fogja meg valaki. Dühösen megpördült, és már éppen rá akart kiabálni arra, aki csak úgy, engedély nélkül hozzányúlt, mikor meglátta, hogy Kiscica az.

Most már akár körbe is állhattak, Kiscica szívesen megfogta bárkinek a kezét, még idegen felnőttekét is. Először az egyik irányba szaladtak, aztán a másikba, utána erősen dobogni kellett a földön, mintha diót törnének a talpukkal, végül kettesével összekapaszkodni és forogni. Babaróka egészen beleszédült a forgásba, és nagyokat nevetett, mert mikor végre megállt, a világ még akkor is forgott tovább.

Óriáspocok rengeteg botot hozott egy zsákban, mindenki vehetett egyet. Először az egyik mancsukból a másikba dobálták, aztán forgatták, majd letették a földre, és átugrálták őket. Előbb még csak ki-ki a sajátját, aztán

a botokból hosszú pályát építettek, azon szökdéceltek végig. Babaróka egészen kimelegedett.

Mire véget ért a botos tánc, teli volt a rét, megérkeztek az ismerősök is. A Kölyökörzöből ott ugrándoztak lelkesen a rozsomákok, a selyemmajmocska, a nyuszi és a farkaskölyök is. Babaróka egészen felbátorodott: idegen kölykökkel forgott összekapaszkodva, fogócskázott

a nyuszival, és körül sem nézett, merre lehet Mamaróka. Csak azt vette észre, hogy megéhezett és megszomjazott. Mamaróka vizet hozott neki, és egy pár szál ropit, hogy Babaróka új erőre kapva rophassa tovább a táncot. Megtanulta lengetni a lábát, keresztbe fonni, sőt még sasszénia is sikerült egyszer, de elhatározta, hogy azért otthon Mamarókával még sokat fogja gyakorolni.

A legszívesebben Kiscicával táncolt, teli szájjal énekeltek, hogy „Macskácskának négy a lába, ötödik a farkincája”, de akkor az Egyenesszárnyú Banda egyszer csak húzni kezdte a *Rókatáncot*. Babaróka elengedte Kiscica kezét, és odaszaladt a szüleihez, akik egymás karjába fogódzkodva pörögtek, ami nagy dolog volt, mert apa nem szeretett annyira táncolni.

– Halljátok? – kiabált Babaróka. – Hiszen ez a *Rókatánc!*

Beállt a szülei közé, és most már hárman forogtak együtt, úgy énekeltek, hogy „Ha megfogom az ördögöt, a ládába zárom”. Aztán Mamaróka és apa fölemelték a földről, Babaróka pedig repült, és úszott a levegőben, és nevetett, és énekelt.

TARTALOM

Babaróka látogatóban	3
Szánkózás	9
Veszekedés	15
Babaróka kertje	21
Babaróka alszik	28
Kis kölykök és nagy kölykök	35
Babaróka vásárol	41
Babaróka Apával	49
Babaróka nyaral	57
Rókatánc	63

Mamaróka dolgozni megy, Babarókának pedig Kölyökörzőbe kell mennie. Babaróka bal lábbal kel fel, és semmi, de semmi sem jó. Babarókának fáj a torka. Babaróka elvész a piaci tömegben.

Csupa ismerős szülő-gyerek helyzet – és csupa megnyugtató, kedves, biztonságot adó válasz. Mert igen, a mi gyerekünk is ilyen, édes, hisztis, okos és akaratos – és igen, mi is ilyenek vagyunk, odaadóak, de néha persze türelmetlenek, meggondolatlanok, tanácstalanok.

Olyan finomsággal, mégis olyan egyszerűen szólnak Kiss Judit Ágnes költő-író meséi a leghétköznapibb történetekről és érzelmekről, amitől ezek a történetek rögtön egyedivé és megismételhetetlenné válnak. Egri Mónika rajzai pedig ugyanezzel az érzékenységgel jelenítik meg a könyv szereplőit: Babarókát, Mamarókát, a Kiscicát, vagy éppen a gyönyörűen mosolygó tulipánt.

olvasópéldány ©

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony